

зростає ВВП як результат на циклічних покращень, однак, для залучення більшої кількості персоналу потрібно більше часу. З підвищенням темпів зростання, попит на робочу силу також підтверджує тенденцію зростання, послаблюючи тим самим зростання продуктивності.

Таким чином, у 2017 -2018 роках ринок праці продовжував покращуватися, отримуючи позитивні імпульси від економічного зростання, потужних перспектив глобального розвитку та адаптивної макроекономічної політики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. *Employment statistics* // *Ec.europa*. URL: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Employment_statistics (дата звернення: 20.04.2019 р.).
2. *GDP and employment flash estimates for the fourth quarter of 2018* // *Ec.europa*. URL: <https://ec.europa.eu/eurostat/documents/2995521/9573370/2-14022019-AP-EN.pdf/74195ad7-ce17-4c2f-b86c-c990c938bf30> (дата звернення: 24.03.2019 р.).

**Ковальчук Євгенія Олегівна, магістрантка,
Ляхович Галина Іванівна, д.е.н., доцент,
професор кафедри обліку та фінансів**

ЕФЕКТИВНІСТЬ ЯК ЦІЛЬОВА УСТАНОВКА КОНТРОЛЮ

Діюча (самодостатня) система контролю не завжди є ефективною. На сучасному етапі, як показує практика, існуючі вітчизняні системи контролю (державного фінансового та податного контролю, недержавного фінансового контролю) є малоефективними. Обґрунтування означеного вислову та розкриття проблемних питань ефективності контролю буде розглянуто у наступних параграфах. Але вже зараз відзначимо, що прагнення учасників контрольного процесу досягти найвищої ефективності контролю досягається при оптимальному співвідношенні витрат на результат і результату, пов'язаного з досягненням мети. Для цього потрібно розробляти такі правила (принципи) функціонування системи контролю, фактичне виконання яких призведе до збільшення її ефективності. Забезпечення ефективності є однією з цільових установок контролю, а не принципом його функціонування. Безумовно, досягнення цієї мети можливо лише при неухильному дотриманні принципів контролю – саме такі умови стають вирішальним критерієм оцінки його ефективності. Із цього приводу вважаємо за недоцільне відносити до принципів системи контролю ефективність. Слід відзначити, що низка дослідників також відокремлюють принципи результативності, дієвості, економічності, але розкривають їхній зміст із позиції ефективності контролю, що також викликає певні дискусії [1].

Низка дослідників, розглядаючи ефективність як окремий принцип контролю, у деяких випадках пропонує його тлумачення, яке навряд чи співвідноситься або взагалі не співвідноситься з поняттям «ефективність». Так, Дікань Л.В. вважає, що принцип ефективності «передбачає пристосованість системи контролю до фінансової діяльності господарюючих суб'єктів і залежить від виконання контролюючими суб'єктами вимог: контроль має

здійснюватися безперервно, регулярно, систематично; має бути своєчасним, якісним і повним, оперативним, дієвим, гласним і різнобічним» [2, с. 10]. Відразу постають питання: яким чином ефективність як економічна категорія може асоціюватися з принципом, сутність якого викладена автором, та взагалі, як зміст принципу може залежати від виконання будь-яких вимог? Прояв принципу ефективності, на думку Хомутенко А.В., можна спостерігати у «своєчасності і повноті виявлення відхилень, їх причин і винних, а також оперативності у виправленні допущених негативних результатів і забезпеченні відшкодування завданої матеріальної шкоди» [13, с. 21]. Але виконання цих дій ще не є запорукою ефективності контролю. Лише після проведення специфічних заходів, зокрема аналізу співвідношення результату контролю та витрачених ресурсів, можна упевнитися в ефективності (за її рівнями) або неефективності діючої контрольної системи.

Тютюнник Р.М., пропонуючи принцип ефективності, розглядає ефективність як результат контрольної діяльності, що повинен бути спрямований не тільки на попередження та подолання порушень, але й на притягнення до відповідальності [3, с. 170]. У цьому випадку виникають питання, пов'язані не тільки з механізмом упровадження в практику контролю принципу в авторському уявленні, але і з розкриттям сутності поняття «ефективність». А втім, очевидним є вже те, що ефективність не може бути спрямована на попередження, подолання порушень, та на притягнення до відповідальності. Як «застосування найпростіших засобів контролю для досягнення високого результату та оперативність, вчасність, проведення контрольних дій» визначає сутність принципу ефективності Орехова І.С. [4]. Заслуговує на увагу точка зору науковців, які при плануванні аудиторської перевірки пропонують застосовувати принцип ефективності, дотримання якого передбачає «розроблення оптимальних планів і програм, виконання яких забезпечить отримання достовірних та достатніх аудиторських доказів із найменшими витратами праці й часу» [5]. Спочатку відмітимо певну некоректність цього вислову в частині «забезпечення доказів». На нашу думку, плани і програми, навіть якщо вони оптимальні, не спроможні забезпечити отримання достовірних та достатніх аудиторських доказів. Виконання планів і програм є тільки істотними умовами отримання таких доказів, достатність та достовірність яких визначиться остаточно лише в процесі перевірки, із корегуванням або ні програм аудиту. Далі зазначимо, що при здійсненні контролю, зокрема аудиторського, однією з цільових установок фахівців є досягнення ефективності контролю відповідного рівня. Її реалізація відбувається за допомогою специфічного інструментарію (оптимальних планів, програм) на всіх етапах аудиторського процесу, на виході з якого за результатами контролю кінцево визначиться ефективність, у тому числі за її рівнями.

Не можна погодитися і з підходом, за яким у системі внутрішнього аудиту пропонується ціла група принципів ефективності, зокрема: відповідальності, своєчасного повідомлення про відхилення, відповідності контролюючої та контрольованої систем, комплексності, поділу обов'язків, дозволу і схвалення

[6]. Вони, на нашу думку, складно асоціюються з поняттям «ефективність» в її загальновідомому значенні, за яким ефективність формалізується як співвідношення між одержаним ефектом (результатом) та ресурсами, задіяними на його досягнення. Окрім того, моніторинг стосовно визначення принципів у працях дослідників показав змістовну тотожність ряду принципів або відсутність їхнього роз'яснення за змістом, чи наведені принципи, як вірно підмічено, «розширюють уже існуючі або доповнюють їхнє розуміння, а іноді взагалі є взаємовиключними» [7, с. 45].

Так, запропоновані принципи правомірності, правової рівності, правового захисту суб'єктів контролю, регламентації норм діяльності учасника відносин у сфері.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Бондаренко Н.О. Посилення економічного контролю як фактор подолання фінансової кризи в Україні / Н.О.Бондаренко, В.М. Тимофєєв // Сборник научных трудов «Вестник НТУ «ХПИ»: Технічний прогрес та ефективність виробництва. – 2009. – № 34.
2. Дікань Л.В. Принципи фінансового контролю як основа теорії фінансового контролю / Л.В. Дікань // Економіка розвитку. – Х.: ХНЕУ, 2010. – № 4 (56). – С. 8–10.
3. Тютюнник Р.М. Понятие и принципы банковского контроля в Украине / Р.М. Тютюнник // Ученые записки Таврического национального университета им. В.И. Вернадского. Серия «Юридические науки». – 2011. – Т. 24 (63). – № 2. – С. 166–172.
4. Орехова І.С. Принципи державного контролю господарської діяльності / І.С. Орехова // Форум права [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.nbuv.gov.ua/ejournals/FP/2009-2/09oickgd.pdf.
5. Діденко С.В. Принципи планування аудиторської перевірки / С.В. Діденко, Р.А. Міценко // Матеріали VII міжнародної науково-практичної конференції «Наука і технології: крок у майбутнє – 2011». – Прага, 2011. – Т. 4 Серія «Економічні науки». – С. 54–56.
6. Сметанко А.В. Классификация и характеристика принципов внутреннего аудита в акционерных обществах / А.В. Сметанко // Вестник финансового университета. Международный научно-практический журнал. – 2014. – № 2 (80) – С.49–59.
7. Слободяник Ю.Б. Державний аудит в Україні: теорія, методологія, організація: дис. ... д-ра екон. наук: спец. 08.06.04 «Бухгалтерський облік, аналіз та аудит» / Ю.Б. Слободяник. – Одеса, 2014. – 437 с

**Строєва Галина Володимирівна, магістрантка,
Король Володимир Степанович, к.е.н, доцент,.
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту**

ВИКОРИСТАННЯ МАРКЕТИНГОВИХ КОМУНІКАЦІЙ У ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ

На сьогодні основу системи маркетингових комунікацій у державному управлінні утворюють чотири основних засоби: реклама, прямий маркетинг, паблік рилейшнз і стимулювання збуту, які ми розглянемо докладніше. Стимулювання збуту буде розглянуто окремо. Таким чином, відбуваються